

[Hans Rasmussen.]

til, forinden vi er i stand til at frasige os kravet om arbejdskamp. Så længe industri, søfart og handel alene vil bestemme over deres egne økonomiske vilkår, vil arbejderne også bestemme over deres økonomiske vilkår uden disse stadige indgreb fra lovgivningsmagtens side. For så vidt disse bliver ved, må vi sige til den høje regering, om den ikke er i stand til at se på afskrivningsloven, om den ikke er i stand til at se på lovgivningen om investeringsfonds, som vi synes bringer en urimelig skævhed frem i øjeblikket mellem dem, der ejer virksomhederne, og dem, der må arbejde i virksomhederne. Det er ikke så ligetil en sag at bringe et sådant forslag herind, så at vi her skal afgøre, hvordan arbejderne skal aflønnes. Man må grave nogle stik dybere, og for så vidt vi kan grave de stik dybere i grunden, kan det være, vi efterhånden kan finde frem til vilkår og former for afgørelse også af arbejds lønningerne.

Statsministeren (*Kampmann*): Jeg takker det ærede medlem hr. Poul Sørensen for det, man vel kan betegne som et elastisk tilbagetog med hensyn til antydningerne omkring forligsinstitutionen. I første omgang var der tale om, at forligsinstitutionen var et ekspeditionskontor for statsmagten. I anden omgang var der tale om ængstelse for forligsinstitutionen. Jeg kan ikke fratage det ærede medlem denne ængstelse, det er umuligt; men jeg tror nok, at det ærede medlem en anden gang skal være forsigtig med at udtrykke denne ængstelse så bastant.

Hvad angår protokollatet, er der intet hemmeligt eller uklart her; det ærede medlem hr. Baunsgaard har allerede været inde på det. Protokollatet er undertegnet af Dansk Arbejdsgiverforening og LO i forbindelse med, at man stillede det supplerende mæglingsforslag. Det er ikke indeholdt i det supplerende mæglingsforslag, der har været til afstemning, og derfor er det ikke indeholdt i lovforslaget. I hvilket

omfang dette protokollat binder de to hovedorganisationer, når nu mæglingsforslaget ikke er vedtaget, men bliver ophøjet til lov her i tinget, må i sidste instans være et fagretligt spørgsmål. Så hvis vi ikke kan blive enige om det, må overenskomstnævnet afgøre det. Det er mit bedste skøn om denne sag.

I anledning af, hvad der i forbindelse med lønstigningerne har været nævnt om pris- og avancement — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som var inde på det — må jeg gøre opmærksom på, at på en lang række områder er vi stillet anderledes i dag, end vi var før. Før havde vi et lukket marked med ikke ret megen konkurrence. Nu har vi en væsentlig konkurrence, og dette vil lægge et vist pres på tendensen til pris- og avancementstigninger. Skulle der være lukkede områder, hvor der på grund af situationen — uden begrundelse i lønstigninger el. lign. — kommer store avance- og prisstigninger, er det givet, at regeringen må se på det.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Det var ikke en ganske klar udtalelse, vi fik fra det ærede medlem hr. Hans Rasmussen; men jeg må måske udlægge den sådan — hvis jeg ikke bliver rettet — at det ærede medlem fastholder sit ønske og sit krav om, at ingen blander sig ind i afgørelsen af stridigheder på arbejdsmarkedet, men at parterne får lov til at kæmpe, så længe de vil. Nu er vi ved at komme ind på den rette vej. Jeg er meget tilfreds med, at der foreligger et lovforslag, som viser, at regeringen erkender, det ikke kan blive ved med at gå. Vi har ønsket, at denne sag skulle have været klaret op for uger siden; men nu ligger forslaget altså på bordet.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelser — hvis jeg altså må tage dem for De samvirkende Fagforbund, LOs mening og opfattelse — kan ikke opfattes som andet end en principklæring. Den høje